

Genesis 8:18 en 20

1 Noach en de doop

2 Noach en de dankbaarheid

Gemeente,

Na 370 dagen gaat Noach uit de ark. Met zijn gezin en alle dieren. Na 1 jaar en 5 dagen in de ark stappen ze een vernieuwde aarde binnen. Maanden heeft die onder water gestaan. Nu is hij opgedroogd. Helemaal kaal. Alles is weggespoeld, ingestort door de zondvloed. Wat zal er door hen heengegaan zijn? Er moet van voren af aan begonnen worden met de wederopbouw. En 8 mensen stappen die kale, vernieuwde wereld binnen. Alle anderen zijn niet meer. Het leven dat zij opnieuw op gaan bouwen is een leven zonder hun ooms en tantes. Zonder de burens van vroeger. Allemaal omgekomen in de zondvloed. Zij alleen zijn er doorheen gekomen. Wat zal er door hen heengegaan zijn? En het eerste wat zij dan ook doen is het bouwen van een altaar om te offeren.

Zo zou elke gedoopte zich nu ook behoren te voelen. Als Noach en zijn gezin toen het uit de ark die nieuwe, kale wereld in liep met z'n achten. Dus zo zouden wij ons moeten voelen. Want I Petrus 3 geeft aan dat er tussen de zondvloed en de doop een overeenkomst is. De zondvloed is een tegenbeeld van de doop. Zoals je vroeger een negatief van een foto had, zo is de zondvloed het negatief van de doop. Daar is overeenkomst tussen.

1 Noach en de doop

Overeenkomst als je denkt aan het water. Noach was gered door het water van de zondvloed heen. Dat water sprak van Gods oordeel. Waardoor zovelen waren veroordeeld. En Noach was in zichzelf geen haar beter. Maar Noach was met zijn gezin door dat oordeel heen gered. Zo spreekt het water van de doop ook van oordeel. Gods oordeel. En dat oordeel geldt ook ons. Wij zijn in zonde ontvangen en geboren. Aan de verdoemenis zelf onderworpen. In Adam hebben wij allen gezondigd. En dat is genoegzaam om het hele menselijk geslacht te verdoemen. God zou heel de mensheid direct na de geboorte, na de ontvangenis in de moederschoot kunnen verdoemen en buiten Zijn rijk sluiten voorgoed. En met hoevelen gebeurt dat niet? Hoeveel kinderen sterven buiten Gods verbond zond ooit Evangelie gehoord te hebben? Hoevelen op aarde blijven hun leven lang buiten Gods rijk, buiten de

verkondiging van het Evangelie. Onder Gods oordeel. Maar de Heilige Doop beeldt uit: God haalt ons door het oordeel heen. Het doopwater beeldt Gods toorn uit waardoorheen wij gehaald worden en niet in blijven. Maar door het water heen komen wij er weer uit en treden een nieuwe aarde binnen. Een aarde waar Gods verbond en woorden klinken. Waar Gods evangelie klinkt. Waar Gods belofte ons geldt.

Het leven van een gedoopt mens, van u, jou en mij, is zo'n wonder! Ten eerste, omdat elke bevalling een wonder is. er hoeft maar één dingetje mis te gaan en de baby sterft bij de bevalling. Er moeten wel duizend dingen goed gaan wil de baby levend geboren worden. En ten tweede, omdat wij verdienen onder te gaan in Gods toorn, te sterven onder Zijn vloek, te blijven buiten Zijn Koninkrijk. Maar: dat is niet gebeurd. We zijn niet onder Gods toorn terstond gevallen, en we leven onder Zijn Evangeliewoord.

Je leven onder het Evangelie: een wonder. Elke dag weer. Het doopwater geeft aan: ik had onder Gods toorn kunnen en moeten omkomen, maar ik ben erdoorheen gehaald door God. Ik leef onder het Evangelie. Dankzij Gods goedertierenheid. Zoals het doopformulier zegt: Gij die ongelovige, onboetvaardige wereld met de zondvloed gestraft hebt, en hebt de gelovige Noach, met zijn 8 zielen, uit Uw grote barhartigheid behouden en bewaard. Wat een wonder dat ik leven mag. Dat ik onder het Evangelie mag leven. En je kijkt je ogen uit in je leven: een Bijbel, een kerkdienst, een gemeente.

Als dat besef verslapt, als die verwondering afkalft, is het dan soms dat deze dingen aan het verdwijnen zijn? Dat besef, die belijdenis in zonden ontvangen en geboren te zijn en de verdoemenis onderworpen. Is dat soms tanende en uitstervende, dat besef, die belijdenis? En is het gewoon om te leven en het Evangelie te horen. En: raakt ook de kinderdoop zijn functie kwijt. Want zo'n lief baby'tje moet dat nu door Gods oordeel heengehaald worden? Adam niet geleerd, is de kinderdoop niet begeerd.

De doop is tegenbeeld van de zondvloed. Tegenbeeld geeft aan: er is overeenkomst, water als teken van Gods verdiend oordeel, maar er is ook verschil. Want de doop is tegenbeeld, negatief van de zondvloed. Want bij de doop is het water niet alleen teken van Gods oordeel. Het water van de doop is ook teken van behoud. Teken van Jezus' bloed en Geest. Dat heeft te maken met wat I Petrus 3 dat goede geweten noemt. Het doopwater spreekt van wassen. Niet van je lichaam, maar van je geweten zegt I Petrus 3. Dat hebben we zojuist de afgelopen zondagavond in de catechismus gehoord. Dat je een slecht geweten hebt, een aanklagend geweten. Dat ik tegen al Gods geboden heb gezondigd, en er niet één van heb gehouden, en nog steeds tot alle boosheid ben geneigd. Mijn geweten, gestemd door Gods wet, klaagt me aan: wat je niet mocht, heb je wel gedaan. Wat je wel moest, heb je

verzuimd, niet gedaan, en je bent nog steeds tot alle boosheid geneigd, als je niet wordt tegengehouden, als je zou toegeven aan je hart, was je tot alles in staat. En hoe dichter bij God, hoe scherper dat geweten registreert en aanklaagt. Zo Gij in het recht zou treden en gadeslaan, opstapelen, verzamelen alle ongerechtigheden.....

Maar het doopwater spreekt van Jezus' bloed dat genoegdoening geeft, gerechtigheid en heiligheid. Genoegdoening want Jezus droeg de schuld, de zonde der wereld. Gerechtigheid, want Hij was volkomen gehoorzaam en volbracht alles wat God van Hem vroeg. En heiligheid want Hij is innerlijk helemaal en totaal rein en heilig. Daarom heeft God Hem ook uit de doden opgewekt. Daar spreekt de Heilige Doop van. En dat stilt het geweten, dat wast het geweten schoon. Al die aanklachten vervallen, bedekt door Jezus' rechtvaardigheid. Wat een rijkdom, wat een vrede!

En de Heilige Doop verzegelt: ook jou is de HEERE gewillig dit te geven. Ook u, ook jou biedt God dit aan en schenkt Hij u, jou, mij. Het geschenk van een goed geweten. Want gewassen in, bedekt door Jezus rechtvaardigheid. Als je dat hebt....dan ben je de gelukkigste mens van heel de wereld. En God is gewillig het u en jou te geven. Het Evangelie zegt het en de doop onderstreept het. Al schreeuwt je geweten: kan niet, mag niet, niet voor jou. De doop zegt: stil! God schenkt je een goed geweten, alles wat daarvoor nodig is. En de doop stilt je geweten. Vrede, vrede.

O, als je dat afwijst! O, als je een slecht geweten hebt. Daar kun je mee leven, maar niet mee sterven. Als je met een slecht geweten leeft en je denkt och, gaat wel. Niet moeilijk doen. Of je hebt een goed geweten, maar niet in Jezus' rechtvaardigheid. Je bent niet bang, zeg je, maar niet vanwege Jezus' rechtvaardigheid. En de boeken worden geopend voor Gods rechterstoel, je geweten wordt wakker gemaakt en gaat spreken en aanklagen. Maar er is geen Borg meer, geen Middelaar.

De doop is tegenbeeld van de zondvloed. Daarin zien we ook, en dat is niet onbelangrijk, hoe hier het verbond veronderstelt wordt. Want wat lezen we? Noach was rechtvaardig en wandelde met God. Noach. Dat staat er van zijn vrouw en kinderen niet. Alleen Noach. Maar heel zijn gezin mag mee de ark in. En van één van de kinderen, Cham zullen we nog horen dat het de vraag is of hij wel echt geloofde. Maar Noach als gelovige mocht in de ark, door het water heen, en zijn nageslacht. Juist deze geschiedenis wordt vergeleken met de doop in I Petrus. De doop: aan de gelovigen en hun zaad. Net als de geschiedenis van de doortocht door de Rode Zee. Heel het volk ging door de Rode Zee, ook de kinderen en de baby's. En I Corinthe 10 haalt deze geschiedenis aan in vergelijking met de doop. Twee oud Testamentische geschiedenissen waarin heel duidelijk ook de kinderen een plaats hebben, de verbonds-gezinsgedachte dragend is, die worden vergeleken met de doop. Dat

mag je best noemen in gesprek met volwassendopenden. In liefde, maar wel eerlijk. Noem dan ook maar Romeinen 4:11 over de besnijdenis. Noem ook maar de vraag: als een baby heel vroeg sterft, wat dan? Noem dan ook maar: is het nieuwe verbond echt zo anders dan het oude als Abraham de vader aller gelovigen wordt genoemd. Staat het Nieuwe verbond niet tegenover de verbondssluiting bij de Sinai en niet tegenover de verbondssluiting met Abraham in Genesis 17. En vind je in het NT één voorbeeld van volwassendoop....bij iemand die in de gemeente is opgegroeid?

2 Noach en de dankbaarheid

De doop, tegenbeeld van de zondvloed. Teken dat wij niet onder het oordeel zijn omgekomen. Dat God de belofte schenkt van een goed geweten in Jezus' werk. En zo treedt Noach de nieuwe wereld binnen. En zo treden we de gemeente binnen, worden we Gods gemeente toegevoegd. En dan is de vraag: wat heeft ons dat gedaan? Er zijn, traditoneel gezegd: tweeelei, 2 soorten verbondskinderen. Ongelovige, en gelovige. Die het verachten en die het omhelzen.

We letten op Noach. En we zien dat Noach een altaar bouwt en daarop brandoffers offert. En hieruit blijkt duidelijk dat dit het eerste is wat Noach doet. En dat is opmerkelijk, want je kunt je indenken dat er ontzaglijk veel gedaan moest worden. Na zo'n natuurramp. Ruimen wat er lag aan hout, aan omgevallen bomen, aan dode dieren misschien ook wel. Bouwen van iets om te kunnen overnachten, zorgen voor levensonderhoud. Je zou niet weten waar je het eerst de handen uit de mouwen zou moeten steken. Maar: Noach bouwt eerst een altaar. We lezen dit in 8:20 en in 9:20 lezen we pas: en Noach begon een akkerman te zijn en hij plantte een wijngaard. Eerst dus dat altaar. Eerst de godsdienst en eerst de omgang met God zoeken.

Wat een voorbeeld van de tekst: zoekt eerst het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid. En let op Noach. Want soms weet je ook niet waar je het eerst beginnen moet. Er zijn van die momenten dat je niet weet waar je zou moeten beginnen. Je komt je nieuw gekocht huis binnen. Je hebt een nieuw bedrijfspand gekocht. Je hebt een nieuwe baan gekregen. Je weet niet waar je eerst aan denken moet. Kijk naar Noach: eerst de omgang met de HEERE zoeken.

Er zijn van die dagen dat je hele agenda vol zit. Zoveel afspraken en nog dingen tussendoor. En 's avonds ook nog weg. Kijk naar Noach: eerst de omgang met de HEERE zoeken, voor je aan iets anders begint.

Er zijn van die weken die helemaal volgestroomd zijn. Waar eigenlijk voor 2 weken werk in zit. Kijk naar Noach: eerst op zondag de omgang met de HEERE zoeken.

Eigenlijk zit heel ons leven vol. Vol met van alles en nog wat. Zoveel dingen te doen. School en opleiding, verkering, huwelijk, huis en werk, sociale contacten en bijbaantjes, druk voor kinderen en kleinkinderen, bezig met allerlei piekerijen en tobberijen. Kijk naar Noach: zoekt eerst de omgang met God. Want het kan zomaar zijn: als je het niet eerst doet, dan komt er niet meer van. Heel de dag niet meer, heel de week niet meer, heel het leven niet meer. En als je het niet eerst doet, dan zijn er al dingen gebeurd, je wordt gespaard door God, of je maakt juist iets ergs mee, er zijn a verzoeken geweest, gelegenheden tot getuigen geweest, maar je was er niet op voorbereid. Je had niet eerst een altaar gebouwd, niet eerst de omgang met God gezocht.

En op dat altaar offert Noach brandoffers. Dat waren een bepaald soort offers. Want je had er later allerlei soorten van. En toen Abel offerde in Genesis staat er ook een ander woord, dan was geen brandoffer. Maar Noach brengt een brandoffer. Want er waren vele offers, waarvan een deel geofferd werd, en een ander deel werd bijvoorbeeld weggegooid of door de offeraar opgegeten. Maar bij een brandoffer niet. Brandoffers werden helemaal opgebrand voor de HEERE. Gingen helemaal in rook op en stegen op tot God. En dat gaf aan wat de offeraar daarmee wilde uitdrukken. Zoals dit offer helemaal voor U is, en ik er niets van achterhoud, zo is mijn leven helemaal voor U HEERE, ik wil er niets van achterhouden onder eigen beheer en zeggenschap, laat het helemaal voor U zijn. Tot Uw dienst bereid. Heel mijn leven is voor U. Zo dankbaar ben ik U.

Dat is leven der dankbaarheid. Dat is wat het doopformulier noemt dat in elk verbond twee delen begrepen zijn. Zo worden wij ook weer door God door de doop vermaand en verplicht tot een nieuwe gehoorzaamheid. Dat wij deze enige God, Vader, Zoon en Heilige Geest, betrouwen en aanhangen met ons ganse hart, ons hele hart, hele ziel, al onze gedachten en al onze krachten.

Want Noach beseft echt wat er gebeurd was: door het water heen van Gods gericht was Hij gespaard en hij kreeg een vernieuwde aarde geschonken. Noach beseft: mijn leven is van U, aan U te danken. Als je echt beseft, gelovig beseft wat de doop betekent: door het oordeel van God heen bewaard, niet omgekomen in Gods toorn, en de beloften van een goed geweten in Jezus' werk mij gedaan, als je dat echt beseft, zou je dan niet zeggen: mijn leven is van U, aan U te danken, mijn leven, mijn verzoende leven, dan is mijn leven ook voor U. Noach drukt dat uit met het brandoffer. Heel mijn leven is voor U. Hoe kan ik U zoveel mogelijk dienen, HEERE? Die instelling: dankbaarheid. Hoe kan ik U deze week zoveel mogelijk dienen, HEERE? Hoe kan ik in mijn vrije tijd U zoveel mogelijk dienen, HEERE? Hoe kan ik in mijn leven U zoveel mogelijk dienen, HEERE? Is dat ons verlangen?

Dat is dus heel wat anders dan: hoe kan ik zoveel mogelijk de wereld dienen en toch ook nog zalig worden? Hoe kan ik zover mogelijk de grenzen opzoeken en toch nog in de hemel komen? Dat is ook heel iets anders dan: God mag best wat van mij vragen, maar dit niet. Dit stukje, dit deel niet.

Noach bouwt de HEERE een altaar en offert brandoffers. Leven der dankbaarheid. Zoals Spurgeon zegt: mijn enige gebed zal zijn dat ik geheel en al mijzelf afsterf en geheel en al voor Hem en Zijn eer mag leven. Calvijn zei: Ik mag verteerd worden, als ik maar nuttig ben. De catechismus zegt: Mijzelf tot een levend dankoffer Hem offeren. En Jezus zei: de ijver voor Uw huis heeft Mij verteerd. Ja, dat is het. Jezus gaf Zichzelf geheel, helemaal. Hij gaf alles. Tot in de dood aan het kruis. Zichzelf in de Godverlatenheid. Hij brandde op onder Gods toorn om zondaren zalig te maken, vijanden te redden. O, als Jezus Zichzelf gaf toen ik een vijand was, zou ik mijzelf dan niet geven aan mijn Zaligmaker, Koning en Bruidegom? Dat is het geheim, de bron. Vanuit Christus, Die Zichzelf gaf voor een vijand, zou ik mezelf dan niet geven voor een Borg en een Zaligmaker?

O dat verlangen is helaas lang niet altijd zo sterk, nooit zo sterk als zou moeten wezen. En dat verlangen wordt soms afgeknapt door mijn onvermogen, dan is het verlangen er wel, maar het ten uitvoer brengen niet. Maar toch, het is de lust van mij leven geworden. Gelovige verbondskinderen, verbondskinderen die de HEERE vrezen.

Dat is de HEERE aangenaam. Die reuk behaagt Hem. Dan toont Vader Zijn gunst. Zo'n leven ontvangt van de Vader gunst en Zijn vriend'lijk Aangezicht. Zoals een Vader zijn kind dat zich inspant een glimlach geeft of schouderklopje, zo geeft God Zijn gunst, laat Hij Zijn gunst merken aan wie zich Hem toewijdt. Wie dichtbij de HEERE leeft, die merkt het meest van Zijn Vaderlijke goedheid. En dat is alles waard!

Kent u dat, ken jij dat? Of zeggen we: het is toch mijn leven. Mijn leven. O ja? Heb je het dan jezelf gegeven? Zorg je zelf voor je ademhaling en hartslag en alle andere functies? Het is toch mijn leven: heb je het dan verdiend dat je leeft? Heb jij ervoor gezorgd dat je omringd wordt door Gods verbond en woorden? Al houd je maar een stukje van je leven voor jezelf, dan plegen we diefstal. Ongehoorzaam verbondskind. Verbondskind dat met vele slagen geslagen zal worden, de weg geweten heeft maar niet bewandeld. Stel je voor je zou als Cham de zondvloed hebben meegemaakt, in de ark geweest, uit de ark gekomen, rondgelopen op de nieuwe wereld na de zondvloed. En dan toch nog verloren gaan. Toch nog weigeren God te dienen en alsnog onder het oordeel vallen. Eerst erdoorheen gehaald door God en dan toch erin terechtkomen. Stel je voor: gedoopt te zijn, door het oordeel heengehaald, binnengeleid in Gods Gemeente met het Woord en

Evangelie, en dan toch nog onder het oordeel vallen. Na zoveel gunsten te hebben ontvangen.

Dan zegt God Noach dat er nooit meer een zondvloed komen zal. Dat bewaren voor volgende keer met de regenboog. Nu alleen nog dit: God zegt dat er eigenlijk niks veranderd is. Het gedichtsel van 's mensen hart is boos van zijn jeugd af aan. Precies zoals voor de zondvloed in Genesis 6:5 stond. Wat dat betreft heeft de zondvloed niet geholpen.

Een mens kan veel meemaken: straffen ongelukken, roepstemmen, maar op zich brengt je dat niet tot bekering. Zo boos, zo hard is ons hart. Zondvloeden, straffen, oordelen, angsten veranderen dat niet. Ons hart is net een ijsklomp. Zo hard en koud. Daar kun je op slaan, maar dan sla je het aan gruzelementen en de stukken vliegen rond. Nog steeds hard en koud. Als je hem warm maakt dan gaat die ijsklomp smelten. Wanneer gaat een mensenhart smelten? Zacht en week worden? Als het vuur van de Heilige Geest komt, dat doet het harde koude hart smelten. Wat oordelen op zich niet kunnen, doet God door Zijn Geest. En je hart smelt en vloeit naar God toe.

Wie een hart van dankbaarheid heeft, die ontving het van Hem, de Heilige Geest. Wie het niet heeft en voelt dat het onmogelijk is dankbaar te zijn, die bidden om deze Heilige Geest.

En juist die Geest is beloofd in de Heilige Doop. Aan ons en onze kinderen.

Amen